

? Vyjdu na paseku zalitou poledním sluncem. Na půlce pařezu sedí dívka a počítá čerstvě poraženému stromu odžité roky.

"Víš, kolik mu bylo?" usměje se.

"Ne," zavrtím hlavou. "Tak hádej!"

"No," začnu pomalu, "určitě byl už v důchodu."

"Omyl, omyl! Tak teda v invalidním ?" A směje se na plný kolo ? Je krásná. Všechno je tady krásné.

"Tak kolik měl?"

Přistupuji k ní a chystám se jí pohladit po vlasech. Natahuji ruku ?

Crrrrrrrrrrrrr!!!

Ruka však dostihne nádherný obraz a z výšky dopadá na budík. Zvedám ho ze země a nadávám jako špaček. Sakra, kdyby půl pátá vřdycky v pondělí zmizela z ciferníku všech hodin na světě. Nebo vůbec, navždy ze všeho času. Co by se asi stalo? Nic, a já bych měl pokoj. Brr, to je studený! Ucuknu a rychle roztočím červený kohoutek. Husí kůže však na těle zůstává. Až froťák mi trochu spraví náladu, že se při česání na sebe usměje do zrcadla. Byla to ale hezká holka. Měla pěkný bílý zuby - rozpomínám se na detaily. Měla toho víc pěkného. Kolik jí mohlo být? Mohl jsem se to dozvědět, kdyby nebylo tohle blbý ráno a vlastně, kdybych nebyl gentleman, neboť gentleman se nikdy dámy na věk neptá.

V poklusu hodím na sporák konvici a jen tak tak zachytávám padající Amaryllis, o který jsem zavadil při naklepávání peřiny. Maminka by se zlobila. Ale kdybych jí přivedl takovou pěknou hospodyňku, co umí počítat letokruhy, určitě by odpustila. Za chvíli se přistihuju, že chleba vůbec nekoušu, ale polykám hned celý kusy. Pohled na hodiny vše napravuje. Stojí! Pouštím "Dobré jitro z Prahy" a div se neoblíkám v rytmu polčičky a valčíku. Dechovka dělá co může, jen já ne a ne správně zapnout knoflíky košile.

? ještě 3 minuty zbývají do ¾ na pět ? nadšeně upozorňuje hlasatelka z rádia.

Do pytle, zase opařené jazyk! Fuj, to je to horký! Nechávám cukr cukrem a čaj čajem. Jediný pohled na velkou ručičku uvádí v chod přesně vypracovaný sled pohybů paží, trupu a nohou, který je završen zaklapnutím dveří. Venku prší. Je zima a tma! Stěží si vybavuju voňavý sosny, bzučící hmyz a klidné vlnění vzduchu. Tyhle sny by měly nebejt!

Na schůdky autobusu naskakuju tak tak, že mi dveře stačí chytit kabát na zádech.

Než jsem ale přišel na tu paseku s dívkou, uvědomuji si znovu svůj dnešní sen, byl jsem ještě kdesi v kempu. Byl to takový starý nepoužívaný lom s terasama. Přímo visuté zahrady Semiramidiny. Grizzly ve druhém poschodí vaří polívku a krájí do ní muchomůrky zelený. Když přijdu blíž, povídá mi: "Víš, to je proto, abychom nebyli otráveni, že nerostou hřibci!"

"Aha," povídám.

"Na, ochutnej" a podává mi plnou lžící.

"Ne, dík, já nebudu. Já tady mám chleby se sádlem" a hned šátrám ve žracáku. Slyším svoje jméno ze třetího poschodí. Volá mě Petrklíč.

V tom procitám. Jsem přiřazen na dveře jakýmsi satelitem. Když se mi dvakrát otočí na noze, nevydržím!

"Pani, to je moje noha!"

"No a ? To vidím, že nestojíte na rukách!"

Konečně zastávka. Autobus vydechl. Tři lidi vystoupili a šest nastoupilo. Začínám litovat v kádích vánoční kapry. Chudáci jen otvírají tlamičky, aby pak přes ně stejně dostali paličkou. Kdosi otevřel okýnko. Všichni zalapali po vzduchu. Za takový čin bych toho člověka klidně poslal domů. Svě si dneska rozhodně odpřemýšlel i oddělal.

Proč mě ten Petrklíč vlastně volal? Jó, pak jsme šli dělat topení. Les voní, ptáci řvou do zvuku motorový pily a my kácíme soušku za souškou. Za chvíli se nám těla lesknou a přímo před očima zlátnou, bronzovatěj a hnědnou. Odpočíváme. "Kluci, pojdte do řeky!"

Šest bílejších zadků dělá prasátka přímo pánu bohu do oken. V tom kolem břehu procházejí turisté. Jdou ve dvojstupu, ostře, drží se za ruce a všichni koukají na záda těch ostatních. Je jich celý dlouhý barevný štrůdl.

"Dálkový pochody miluju!" povídá Drobeček a udělá pro kolemjdoucí elegantní kačenku - zamrská nohama a vynoří se s odřeným nosem. Ležíme na zádech a počítáme bílý koně, který s tryskem ženou od západu k východu, proti slunci.

"Pane, mohl byste to okýnko už zavřít? Víte, já to nesnáším." V autobuse to zahučelo jako v úle. Nenašel se žádný pán, a tak se pani sama natahovala k oknu.

"Co to děláte, ženská?" osopí se na ni mladík.

"Vždyť je tu zima," přidává se starší pán.

"A v sauně už jste byli? Jen to zase zavřete!" poroučí kdosi.

"Ne!"

"Tak dáme hlasovat," navrhuje pubertální mládež zezadu.

Já v tu chvíli moct vytáhnout ruku, už by byla nahoře.

Oheň se rozhořel, jiskry vylétly ke hvězdám. Přivřel jsem oči až mi všechno splynulo v jedinou mléčnou dráhu. Vižle doladilo háčko a spustila Hráz. Ale ve výškách se tak škrtila, že musela změnit tóninu. Zpíval jsem taky. Vše se najednou rozhoupalo a pluli dál a dál, na malém škuneru jako nákej plavčík až na ostrůvek v Tichomoří, kde nebyl stín mlčenlivejch palem, ale na stráni opuštěná sosna.

"Já ještě vystupuju!"

"Tak se tak netlačte, vždyť už vám uhýbám," odvalil se zdatný čtyřicátník na mé tělo. Ještě, že jsem se stačil nadechnout, neboť v ten moment jsem měl plíce na zádech. O ostatních orgánech ani nemluvě.

Sen

Napsal uživatel Pavel Vinklát - Děčko
Pátek, 05 Zář 2008 04:00

Autobus se s cukáním rozjel, tyče zapraskaly, lidé se porovnali. Zítra půjdu pěšky, dušuji se. Když však na další stanici dopadám na volné sedadlo, již o tom nic nevím. Okna jsou zamlžená a venku stále prší. Zavírám oči!

Dovřu spacák až k bradě, pokrčím nohy a kamsi se propadám ?

Ráno se loučím. "Tak ahoj, Frede!"

"Ahoj kluci!"

"Tak za tejdén!"

"Ahoj." "Ahoj."

Už je určitě devět hodin. Kouknu na slunce a začínám brodit řeku. Je teplá jako kafíčko. Pak zmizím v lese a vyjdu na paseku zalitou poledním sluncem.

"To je dost, že deš!" křičí na mě dívka z pařezu, "Už to mám spočítaný. Pojd', sedni si ke mně."

"Tak kolik měl vlastně roků?" hořím nedočkavostí. A ona se jen usměje, zatřese mi ramenem a povídá.

"Tak mladej, vstávat, tady je konečná!"

Pavel Vinklát - Děčko

(povídka je z osmdesátých let)